

AZ ELLOPOTT KARÁCSONY

HOWARD MATHEU KÜLÖNÖS ESETEI

A sorozat megjelent részei:

**A HARMADIK
A NYÚL AKTA
AZ ELLOPOTT KARÁCSONY**

Előkészületben:

**A FÁRAÓ JOGARA
HÓFEHÉR KELEPCE**

HOLDEN ROSE

AZ ELLOPOTT KARÁCSONY

DETEKTÍVTÖRTÉNET

FŐNIX

© Kovács Attila, 2015

Ezen kiadvány sem részben, sem egészben nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus, sem mechanikus, sem fénymásolt, sem más fotóeljárással rögzített formában a jogtulajdonos és a kiadó írásos engedélye nélkül.

ISBN 978 963 7051 82 1

Főnix Könyvműhely
Felelős kiadó: Farkas Zoltán
Főmunkatárs: Hudácskó Brigitta
Média: Kiss Alexandra

Szerkesztés, korrektúra: Vas Annamária
Borító, illusztráció: Varga Zsolt
Kézírás: Grób Ella

Nyomta és kötötte: Kapitális Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: ifj. Kapusi József

Nagyapámnak.

*Antinak, Bertinek és Emmának.
Mónikának és Lalinak
a türelemért és segítségért.*

HOWARD MATHEU VAGYOK

Nyolc éve és hét hónapja születtem itt a kikötőtől nem messze, Southamptonban.

Apukám újságíró, anyukám reklámokat készít. Van egy húgom, Cattie, aki még nagyon kicsi, csak két-éves. A nagyim azt mondja, alacsony vagyok, de a papi szerint megnövök majd, csak várjam ki. Tavaly a harmadik legjobb tanuló lettem az osztályban, mert a Lincoln lányok mindent tudnak.

Én nem tudok mindent.

Ezt a sztorit csak akkor olvasd el, ha nem félsz nagyon nyitva hagyott ajtókon beleselkedni.

Tudod, nem terveztünk semmi különöset, csupán egy szép ajándékot akartunk adni valakinek, aki fontos nekünk. Közben megtanultuk, hogy mindig előkerülhet egy olyan ember, akinek egyedül saját maga fontos.

A FŐHADISZÁLLÁSON

Egy hideg, decemberi napon apukám komoly beszélgetésre invitált a dolgozószobájába. Ez nálunk elég gyakori, és most nem a fejmosásra gondolok, hanem hogy dumálunk meg ilyenek. A legkülönbözőbb dolgokról kérdezzük ilyenkor egymást. Én mesélek a suliról, ő meg a világról. Ez esetben sajnós nem volt olyan érdekes az előadás, mert apu csak rólam beszélt.

Elmondta, milyen büszke rám, és hogy szerinte mennyire okos vagyok, csak nem mindig jóra használom az eszemet. Aztán leszögezte: jól jegyezzem meg, ha még egyszer olyan lehetetlen gubancba keveredünk, mint a múltkor, akkor a „szobafogság” büntetéseket fel fogja váltani a „telefonelkobzás” nevezetű. És ha ez sem lesz elég hatásos, majd kitalál valami még zordabbat.

Megértettem.

Aztán biztosított arról, milyen rengeteg szörnyűbbnél szörnyűbb ötlete van, és jobb, ha nem teszem próbára.

Megértettem.

Ekkor úgy gondoltam, mehetek, de még azt is elmagyarázta, hogy mindezt csak aggodalomból teszi, nem azért, mert élvezné, vagy ilyesmi.

Ezt is megértettem.

Aztán mégis úgy esett, hogy történetünk kezdetén (tehát szerda este) már vagy egy hete nem láttam a mobilomat. Eléggé meglepődtem, amikor apu a kezembe nyomta, pedig még körülbelül ezer év hátra volt a büntetésből. Ezek után pénzt is adott, meg néhány megszívlelendő tanácsot, de nem véletlenül!

Jó oka volt rá!

Nem szeretem előre lelőni a poént, de most két dolgot muszáj tisztáznom, mielőtt elmesélem, mi volt már megint velünk.

Először is, ez nem egy szokványos karácsonyi történet.

Nem, mert nem is karácsonykor játszódik, hanem egy héttel előtte. Aztán azért sem, mert nincs benne Téalapó meg csengettyús zene. Viszont lesz egy csomó jó ember, akik a szegényeken segítenek, pedig lenne más dolguk is bőven. És lesz köztük egy rossz, aki sok fejtörést okoz nekünk. Még mindig mérges vagyok rá, pedig tudom, jobb lenne csak azzal törődni, ami jól sikerült, és kevésbé azzal, ami közben elromlott, de erre még visszatérünk.

A második dolog, amit meg kell említenem: a papi. Évente csak néhányszor találkozunk. Akkor, amikor

eljönnek hozzánk a mamival, vagy épp mi látogatjuk meg őket. Mégis olyan sokat köszönhetek neki, annyi kalandunk van együtt, hogy nem szeretném, ha bárki rossz véleménnyel lenne róla. Egy csomó mindent csinált életében. Volt zenész, kalauz és katona, kocsmáros meg ügyvéd is. Neki nehéz olyat mondani, amiről nem hallott még. Ráadásul amióta nyugdíjas lett, eléggé lazán veszi a szabályokat. Nem biztos, hogy sikerült jól megfogalmaznom, szóval úgy kell értenetek: ha ő egy ekkora gyerek lenne, mint mi, akkor állandó vendége lenne a Falábúnak, az iskolaigazgatónak, és Mrs. Conflow, az irodalomtanárnő sem lakna már a városban. Legalábbis szerintem elmenekült volna. Viszont ami vitathatatlan: a papi folyton csak segíteni akar. Néha sajnós nem úgy tűnik, sőt, van olyan, amikor már én is úgy gondolom, talán nem kellene beleavatkoznia. De ő már csak ilyen. Az én nagypapám. És ha egyszer kedve van kihúzni minket, vagy bárki mást a csávából, akkor azt hadd tegye úgy, ahogy neki tetszik.

Most pedig haladjuk sorjában, mert ezt az egészet csak onnan tudom jól elmondani, a leges-legeslegelejről.

Azon a bizonyos szerda estén csendesen ücsörögtünk a titkos társaságunkkal a főhadiszállásunkon. Azt hiszem, mind éreztük előre, hogy nemsokára történik valami, mert nem nagyon beszélgettünk, csak ültünk ott némán. A Crown Wood Titkos Társaságát a legjobb barátaimmal alapítottuk, amikor belekeveredtünk az első ügyünkbe. Még a tanév elején. Azért van

ilyen fura neve, mert az iskolánkról neveztük el. Hárman vagyunk a tagjai, Anita Brodsky, Gilbert Frost és én, Howard Matheu.

A főhadiszállás a kertünkben van, egy kis faházban, ahol a szűkös hely ellenére gyakran összejövünk megbeszélni egy-egy aktuális esetet. Szerda este is így tettünk, bár épp (ahogy már említettem is) nem igazán volt mit megtárgyalni.

Ilyenkor decemberben amúgy nem vicces sokáig kint ücsörögni, mert nagyon hideg van. Apu azt ígérte, nyáron építünk egy nagyobb faházat, és abban már fűtés is lesz. Szerintem jobb lenne fordítva, de ezt nem mondtam neki. Előbb fűthetnénk, és a főhadiszállás ráérne csak azután megnagyobbodni. Nyárig még simán megfagyunk. Hogy ez mégse történjen meg, pokrócokat hoztunk ki, és így már elviselhető. Végül is, amíg ilyen kicsi, tök hamar beleheljük.

A nyomozós munkának van ez az árnyoldala: sajnos rendszeresen bajba keveredünk. Emiatt akár tetszik, akár nem, a szüleink egész jól megismerkedtek. Először csak sötét tekintettel méregették egymást. Mindegyik azt hitte, hogy az ő gyerekét a többi rosszszaság rángatta bele a pácba, aztán lassan megértették. Senki sem tehet róla, egyszerűen „ilyen világban élünk” – ezt Gil apukája, Frost főnyomozó mondogatja. „Mit tehetnénk, hiszen ezt látják a tévében” – teszi hozzá ilyenkor anyukám. „És az interneten is!” – egészíti ki folyton Mrs. Brodsky, Nita anyukája. Neki aztán ki tudja, miért, de nagyon a bögyében van a világháló.

Leginkább Gil szülei és az enyémeik járnak össze.

Erről Gilnek külön jegyzete is van. De ne csak olyan kis firkálmányra gondoljatok, hanem egy rendes aktára. Gil nagyon szeret aktákat létrehozni, és szorgalmasan vezeti is őket. Ezért ő az írnok a titkos társaságunkban. Ezt az aktát például így hívja: „Matheu–Frost barátkozás akta”. Aztán van neki „Matheu–Brodsky” és „Brodsky–Frost” aktája is, és ebből következik, hogy „Matheu–Brodsky–Frost” néven ugyancsak vezet egyet. Ez egy kicsit félelmetes, de ő nem így látja. Sőt, szerinte egy nap még megköszönjük, és hálásak leszünk az előrelátásáért. Mindent felírogat benne: mikor találkoztak, kinél, mennyi időt töltenek együtt, mindannyian ott vannak, vagy valaki mondjuk hiányzik, stb.

Azt például már megállapította, mikortól veszélyes ránk nézve egy-egy találkozó. Az az elmélete, hogy amikor egy bizonyos időnél többet töltenek együtt, akkor szóba kerülünk mi, illetve a viselt dolgaink. Ennek egyenes következménye, hogy olyasmiket is megbeszélhetnek rólunk, ami másként nem derülne ki, és ilyenkor mindannyian számíthatunk egy váratlan büntetésre, szobafogságra, zsebpénzcsökkentésre, internetmegvonásra vagy a legújabb szankcióra, a telefonelkobzásra. Fogalmam sincs, honnan szedi ezeket, de túl sokszor van igaza ahhoz, hogy csak úgy kinevessük.

Aznap vacogva ültünk a főhadiszálláson, és észrevettem: Gil folyton a mobilját nézegeti. Várta, mikor lépjük át a bűvös időhatárt, ami szerinte már a veszтүнket jelentheti. Bent a házban anyuék épp vendégül látták Frostékat, tehát Gil szüleit, és Mrs. Brodskyt is, Nita anyukáját.

– Ennyi – szólalt meg egyszer csak Gil lemondóan, és leengedte a kezét. A mobilja elsötétedett. – Innentől végünk van. Most már mindegy, meddig beszélgetnek, biztos, hogy csak rólunk lesz szó...

– Szerinted előkerülhet a kutyaházás ügy is? – kérdeztem kicsit félve. Eddig a pillanatig úgy éreztem, egész jól eltussoltuk, de most lelki szemeim előtt gonoszul táncra perdült a lebukás réme.

– Ezek után minden előkerülhet...

Megnyugtatni nem lehetett, hát ráhagytuk. Nitának közben elfogyott a teája, ami elég nagy gond, mert azzal melegítettük magunkat. Tehát a bögre kiürülése egyet jelentett azzal, hogy be kell mennie a házba. Nitának amúgy is jóformán minden korty tea után be kellett mennie a házba. Ószintén szólva én is fáztam, ezért felajánlottam, bekísérem. Gilt is kértem, jöjjön velünk, hiszen itt úgysem tud mit csinálni egyedül. Bár ezt belátta, ám ha lehet, még jobban kiült az arcára az aggodalom. Ugyan egy ideje már nem bámult a mobiljára, de szerintem továbbra is számolta a perceket. A *fejünk feletti pallos* lengedezésének perceit. Aztán nyögve felállt, és végre elindultunk mindhárman. Lassan cammogva, mint egy medvecsalád.

– Talán befolyásolhatjuk még az eseményeket – dünnyögte aztán bizakodóan, mielőtt kinyitottam az ajtót. Nitával rögtön összenéztünk, mert tudtuk, akármilyen is jár a fejében, ennyi felnőtt előtt Gil sohasem fog megszólalni.

A lakásban nagyon meleg volt, legalábbis a kinti hideghez meg az állig begombolt kabátunkhoz képest.

– Épp hozzátok indultunk volna! – fordult felénk Gil apukája, aki egy hatalmas termetű rendőr, főnyomozó, és még amikor ilyen kedves meg vidám, akkor is tart tőle az ember.

Gilen látszott, nem lepődik meg, hiszen ő már ezt kiszámolta.

– Üljetek le, beszédünk van veletek!

Rögtön elfelejtettük, miért is jöttünk, csak engedelmesen lecsücsültünk libasorban. Még a húgom, Cattie is csatlakozott hozzánk vigyorogva. Őt anyu nem engedte ki a kertbe, de ha bejöttünk, le nem rázhattuk.

Szóval, csak ültünk ott négyen, és vártuk a büntetést.